

Egy visszautasítható ajánlat

Amikor Marlon Brandónak elege lett Hollywoodból, vett magának egy szigetet a Csendes-óceánon, Tahiti közelében. Tavaly, halála után alig tíz évvel méregdrága luxusresortot nyitottak a magánszigeten. Egy szétrombolt örökség története kókuszdióhéjban.

ÍRTA: CSEKE ESZTER, S. TAKÁCS ANDRÁS

Marlon Brando akkor járt a szigeten először, amikor a Lázadás a Bountyn remake-jét forgatta Francia Polinéziában. Egyszerre szeretett bele leendő feleségébe, a helyi Taritába és a szigetbe, Tetiaroába. Nem ekkor forgott az első Bounty, bő huszonöt évvel korábban Clark Gable játszotta a lázadó fedélzetmestert, Fletcher Christian. Aztán jött Brando, majd újabb negyedszázaddal később Mel Gibson. Még Brandóval is bukásra volt ítélve a Bounty-remake, Gibsonról nem beszélve, az eredeti viszont 1936-ban megkapta a legjobb filmnek járó Oscart.

Százötven évvel azután, hogy a Bounty elérte Tahiti partjait, amit akkor még Otaheitének hívtak. Az angol királyi hadihajó küldetése az volt, hogy kenyérfalántákat szállítson a Nyugat-Indiákra, hogy legyen mit ocsón enni adni a rabszolgáknak. A legénység öt hónapot töltött Tahitin, közben többen belehabarodtak a szigetvilág flórájába, faunájába, szokásaiba és nem utolsósorban lányaiba is. Fletcher, a fedélzetmester feleségül is vette egyiküket.

Alig három héttel azután, hogy a Bounty vitorlát bontott, a fedélzeten lázadás tört ki. Fletcher vezetésével kitétek a kapitányt és tisztjeit a hajó mentőcsónakjába, ők meg viszatértek Tahitire, ahonnan nőket raboltak maguknak. Az akkor még felfedezetlen, ma brit fennhatóságú Pitcairn-szigeteken kötöttek ki, ahol éltek, amíg meg nem gyilkolták őket. Fletcher egy fiút hagyott hátra, Csütörtöknek hívták.

ATOLL-ÉPÍTÉSZIRODA

A Brandóról elnevezett resort inkább a Robinson Crusoe életérzést próbálja az előtérbe

tolni, mintsem a Bountyt. Nemcsak mert Péntek jobb hívószó, mint Csütörtök, hanem mert a romantikus hajótörés történetében jóval több a nyaraláskompatibilis hangulati elem, mint egy maroknyi lázadó emberrablós sztorijában, ami gyilkosságba torkolt.

A The Brando nem mást ígér, mint hogy Tahiti legexkluzívabb resortjában nemcsak egy saját sziget, de egy egész atoll rendelkezésre áll. A tucatnyi darabból álló szigetcsoportha senki más nem teszi be a lábát, csak aki kifizeti az éjszakánként néhány ezer eurós belépőt. Ezért persze privát luxusvillában aludhat, amelyhez saját medence tartozik, reggelire ágyba hozzák a frissen sült bagettet (továbbra is a világ végén horgonyzunk) és a frissen facsart narancslét (a világ másik végéről).

Vacsorára kinyitják a francia fine dining éttermet, ahol a kétszeres Michelin-csillagos párizsi étterem, a Le Grand Vefour séfjének finomságait szolgálják fel, és ha úgy adódik, a vendégeket Marlon Brando unokája viszi bűvarkodni. Ez mind olyan pompásan hangzik, hogy a resort magángépén úgy képzeljük, a paradicsom felé repülünk a királykék óceán felett, hogy a Forbesnak feltérképezzük az év legexkluzívabb luxusszenzációját.

Még pörög a propeller, amikor a leszállópályán a főconciere, Jean Philippe kezét nyújt. A személyzet négy-öt francia tagja frigiditásként hozza a behűtött törülközőt, majd az egyik bokorból előugrik egy fűszoknyás tahiti táncosnő. Körben a személyzet pedáns tagjai kényszeredett vigyorral szemlélik a tűző nap alatt érthető okokból energiatakarékos táncot lejtő hölgyet, minket az ájulás kerülget az utazás után a trópusi hőségben.

Csöppet természetellenes az egész, és ugye elvileg a táncos hölgy van itthon, azt azonban nem tudjuk eldönteni, hogy ő, vagy mi vagyunk inkább zavarban. Sebesen igyekszünk elhessegetni minden rossz előérzetünket, elvégre magára vessen, aki autentikus fogadtatásra vágya a luxus kapujában. Arról nem beszélve, hogy Beverly Hills lejtői felől nézve minden bizonynyal ez már maga a tahiti kultúrsokk.

Jean Philippe, a concierge filmvászonra kívánczó vastag szemöldökét felvonva avat be francia akcentusával a The Brando kulisszatitkaiba, miközben a villánk felé kanyarodik golfkocsijával. A resortot a Pierre-Jean Picart atoll-építésziroda (!) tervezte, az építkezés honlapjuk szerint 15 milliárd forintba került.

Az árban feltehetőleg benne volt, hogy a tulajdonos, Francia Polinézia talán legnagyobb hotelkonglomerátuma megkísérelte tiszteletben tartani Marlon Brando álmát a fenntartható luxusról, és úgy építették meg a resortot, hogy kizárólag megújuló energiaforrásokra támaszkod-

jon. 950 méter mélyről cirkuláltatják a hideg tengervizet a sziget körül, ezzel működtetik a légkondicionálást. Az is tiszteletreméltó, hogy Brando akaratának megfelelően nem építettek villákat a vízre, mint a legtöbb környékbéli resort, amelyek fittyet hányanak a korallok élővilágára.

FENNTARTHATÓAN MŰANYAG

A környezetbarát megoldások láttán az egyetlen kérdés a villába lépve, hogy vajon melyik párizsi posztmodern belsőépítész kaparintotta meg Brando álmát. Ugyanis a szobában már se Bounty, se Robinson, se Csütörtök, se Péntek, az egész inkább emlékeztet egy repülőgép első osztályára, mint egy trópusi sziget luxusvillájára. A legjobb példa a futurisztikus fürdőszoba, azon belül is a hófehér porcelánkád az üveggalitkában.

Csodálatos lenne bármely ötcsillagos városi szállodában, csakhogy a Csendes-óceán közepén ormótlannul kilóg a természetes környezetből, különösen a szebbnél szebb és tágasabbnál tágasabb kőkádak korában, amelyekben a Forbes-listák szereplői a The Brando árának töredékéből elmerülhetnek bárhol az ötcsillagos világon (ugyanis itt 750 ezer forintba kerül átaludni egy éjszakát).

Hasonló hétköznapi csalódás a fának álcázott műanyag burkolólap felfedezése a medence körül, ami megint csak nem lenne gond, ha nem a világ legtermészetesebb, legzöldebb luxusresortjaként reklámoznák a helyet. Villámgyors oknyomozás a villában, és kiderül, hogy a kád azért ilyen, mert a fürdőszoba tervezését elrontották, és az üveggalitka nem bírt volna el nagyobb súlyt. A fa meg azért nem fa, mert az hamarabb tönkremenne, mint a műanyag.

Ez lenne a fenntarthatóság ára a természetességgel szemben. Persze kihagyva a körből a műanyag globális fenntarthatatlanságát és káros származékait. Csak hát ismét 2015-ben, amikor a valamit is magára adó zöld hote-

**MINKET AZ ÁJULÁS
KERÜLGET A TRÓPUSI
HŐSÉGBEN. CSÖPPET
TERMÉSZETELLENES
AZ EGÉSZ.**

lekben a vizespalack sem lehet műanyag, nemhogy a burkolat. Az esztétikáról és az eredetiségről nem beszélve. Még ha Brandót zavarta volna is az ilyesmi, a The Brando közönsége valószínűleg kibékül vele.

A személyzet elpletykálja, hogy nemrég Leonardo DiCaprio modell barátjánőjével és édesanyjával mártózott meg az atoll türkizkék vizének fehér habjaiban (közelebről a „milliárdosok medencéje” névre hallgató mesészsép kis öbölben). Minden a terv szerint haladt, leszámítva azt az apró incidenst, hogy Leo épp integetni próbált a kenuból a személyzet tagjaiból álló olvadozó hölgykorszorúnak, már mindenki fejében Céline Dion dúdolt, amikor egy óvatlan pillanatban a kenu felborult, blugy-blugy-blugy, és DiCaprio eltűnt a víz alatt.

Szerintünk ez lehetett itt tartózkodásának legboldogabb, legőszintébb, legemlékezetesebb momentuma. Ugyanis a resort ember konstruálta kimódolt szegletei éppen hogy az ellen hatnak, amire egy ilyen világvégi hely hivatott: hogy mindenki elfelejtse, honnan jött, hová tart, és mezítláb, gondtalanul élvezze a színeket, szagokat, a szellőt és a tengert, egyszóval önmaga lehessen a természet és a luxus igen lágy ölében. Csakhogy itt medence van, léghajó, ultramodern fine dining étterem, dress code (!),

**MÁR MINDENKI
FEJÉBEN CÉLINE DION
DÚDOLT, AMIKOR
A KENU FELBORULT,
ÉS DICAPRIO ELTŰNT
A VÍZ ALATT.**

tipikus mainstream luxusresort dübörög.

Tuminak őszinte a mosolya, nem mosolyog sokat. Közben az egyik lakatlan sziget partjánál gyógyító iszappakolást kenünk magunkra mindannyian, kibőki, hogy a nagyapja csak annyiban dolgozott Brandónak, amennyiben saját magának végzett munkát. De a vendégek előtt titkolja, hogy ő Brando unokája, és ezt végül sikerült megértetnie a resort menedzsmentjével is. El tudjuk képzelni, hány és hány hülye kérdésre kellett már válaszolnia, és mennyire utálhatja, ha vele akarják autentikussá tenni a resortot.

Jean-Philippe és Pierre-Jean. Folyton viselkedni kell, éppen úgy, mint a nyugati hétköznapokon. Nem pedig egy lakatlan szigeten.

BRANDO NEM EZT ÁLMODTA

Az egyetlen igazán természetes ember, akivel találkozunk, egy Tumi nevű fiatal félvér lány, akivel hajóra szállunk, hogy megmutassa az atollhoz tartozó szigeteket, és azt is, amit a víz alatt látni érdemes. Itt nőtt fel, mint mesélte, a nagyapja Brandónak dolgozott. Ismer minden fát, méhkast, korallt, halat és áramlatot. Ezen a hajóúton sikerül megérteni, mibe szerethetett bele Brando Tetiaroán, és micsoda lehetőség rejlik a tucatnyi szigetből álló atollban, ahol most egy

Amikor visszatérünk a resortba, ötméteres hullám módjára csap arcul a felismerés, hogy ha nem tudnánk,

ki nem találnánk, hogy Tahiti környékén járunk. Egy szigeten, amelyről Marlon Brando ezt írta annak idején: „Tetiaroa örökké egy olyan hely lesz, amely emlékezteti a tahitiat arra, hogy kik ők, és kik voltak évszázadokkal korábban.” A resortsziget mai állapotában legfeljebb csak arra emlékeztetheti a tahitiat, hogy kik lesznek ők a 21. században, hiszen egy olyan utazóközönséget kell kiszolgálniuk, amely a legkevésbé sem kíváncsi rá, kik ők, és kik voltak évszázadokkal korábban. Így akit ez érdekel, vagy Brando álmában szeretne fürdőzni, annak másfelé kell hajóznia a Csendes-óceánon. Talán a Bounty lázadóinak után. **F**

Kéznel lévő
segítség

Bemutakozik az AIG Business Travel mobil applikáció. Ha többet szeretne megtudni az új Travel Guard vállalati utasbiztosítás szolgáltatásairól, látogasson el a www.aig.hu/travelguardassistance weboldalra.

Az alkalmazás elérhető:

